

maatte Folkethinget af det franske Nationalkonvent tage Exempel om, at det er ikke hensigtsmæssigt at opfinde Redskab, hvori man selv kommer til at strække Hals. Men Spøg tilside, jeg forstaaer ikke, hvilket Motiv der skulde kunne begrunde Indførelsen af denne Henrettelsesmaade. Den er i lige Grad brutal som den nuværende. Man har i begge Tilfælde den samme Delinkvent, der tvinges med Halsen ned paa Blokken, det samme Hoved, der ruller hen i Sandet, den samme Blodstrøm, der straalet ud, den samme Krop, der vælter sig i Krampetrækninger. Giheller vilde det være en Smule mindre barbarisk, om man indførte andre gammeltdags Henrettelsesmaader som Hængning, Drukning, Garottering eller Lignende. Jeg kan meget vel forstaa, om man i en Sag som denne er konservativ, at man holder paa, hvad der engang er overleveret fra Fortiden, at man, naar man betragter Dødsstraffen som antikveret, som Noget, der helst burde helt affattes, da overhovedet ikke vil foretage nogen Forandring i Henrettelsesmaaden. Men naar man vil indlade sig paa at gøre Forandring, forekommer det mig tilvisse, at der er den stærkeste Opfordring til at gøre en Forandring, som da ogsaa er en virkelig Forbedring. — Der blev under Sagens 1ste Behandling af det ærede Medlem for Højens (Bajer) nævnt forskellige Forslag, som i saa Henseende ere fremsatte. Han nævnte f. Ex. at man kunde tage Livet af Forbryderen ved Kulgas, ved Forgiftning eller ved Kloroform; der er imidlertid et Middel, der ligger saa nær, at det samtidig har paatrængt sig en Mængde forskellige, det er Anvendelsen af Elektricitet. Det er jo en Naturkraft, som i de senere Aar benyttes i et Omfang som ingenstinde tidligere. Man frembringer nutildags elektriske Strømme af overordentlig Styrke og Intensitet, som kan udslukke ikke eet, men tusinde Liv i et Nu. Det ligger særdeles nært, at, naar man vil gjøre en Forandring, naar man vil indføre en Henrettelsesmaade, som er mere overensstemmende med de Krav, den moderne Opfattelse stiller, at man da bør forsøge Anvendelsen af Elektricitet. Jeg har henvendt mig til en fremragende Elektriker, Prof. Sürgenfen, og han har, efter yderligere at have konfereret med forskellige Videnskabsmænd, erklæret, at der er ikke mindste Bælskelighed ved at udføre Henrettelsen ved

Elektricitet med den fuldstændigste Sikkerhed, tillige uden Anvendelse af meget komplicerede Apparater og uden synderlig Besøstlighed. Han anser det ganske vist for hensigtsmæssigt, at man, inden man vedtager en sliq Henrettelsesmaade, først forsøger Experimenter — naturligvis ikke med Mennesker, — men f. Ex. med Dyr, der alligevel skulde staa ihjel paa Landbohøjskolen. Jeg tillod mig derfor at henstille til det ærede Udvalg, at det skulde forsøge paa Finantsloven at faae indsat en Bevilling til sliqe Forsøg, — det dreiede sig kun om nogle saa Tusinde Kroner. Det forekommer mig i det Hele, mine Herrer, at hvis der er Opfordring til at indføre en ny Henrettelsesmaade, vil der umulig kunne tænkes nogen mere ideel Form for Dødsstraffens Udførelse end denne. Fra Menneskehedens Barndom af er Lynstraalen bleven anset som udslynget umiddelbart fra Guddommens Haand; den, der rantes af den, faldt som Offer for Gudens straffende Bredde. Nu have Menneskene lært baade at gjøre sig Lynet underdanigt, at trække det til sig, lede det, hvorhen de ville, og tillige have de lært selv at frembringe det, at udslynge det. Kan der nu, saa at sige, fra den ætethiske, fra den symbolske Side tænkes nogen mere ideel Form for Dødsstraffens Fuldbyrkelse end at lade Forbryderen falde ligesom ramt af det straffende Lyn? Ikke mindre ideel forekommer mig Dødsstraffen i denne Skikkelse, naar man ser den i Lynet af Nutidens hele Samfundsoptattelse og Betragtning af Straffens Bæsen. Vi fuldbyrde jo ikke Dødsstraffe i det Viemed at tilføie Forbryderen Lidelser og Kval; vi underkaste ham ikke Marter for deri at søge Hævn, ei heller for at fremstille for Offentligheden et Skuespil af rødselsfulde Pinser, der skulle tjene til at forfærde og afftrække. Naar vi nutildags lade udføre en Henrettelse, sker det i den Bevidsthed, at det er som en Amputation paa Samfundslegemet, en Bortskæring af noget Sygt, hvis fortsatte Forbindelse med Organismen er skadelig for dennes Sundhed. Men kan der da tænkes nogen mere ideel Amputation end denne, der sker uden Vold, uden Kraftanstrengelse, uden Udgydelse af nogen Blodsdråbe, uden Smerte eller Lidelse for Offret? Kun et Blink, og den Dødsdømte segner om med udslukt Liv. Der vilde være Noget i denne Dødsstrafs Anvendelse, som vilde minde